

POUKÁZKY na ZBOŽÍ

„Nevedeme boj proti tělu a krvi, ale proti mocnostem světa a proti duchovním silám zla.“
(gnostický apokryf: Podstata archontů)

V ekonomických pilířích totality jsme si ukázali, že již od samého počátku nebyly peníze nikdy dávány do oběhu (raženy, tisknuty atp.) tím, kdo je k tomu jediné oprávněn, že emise měny nebyla nikdy ve správných rukou. Proto si snad ani neumíme představit, jakým požehnáním tu může být náprava. Současné peníze sice usnadňují tržní směnu, na druhé straně však umožňují neuvěřitelně rozsáhlé a soustavné drancování ekonomiky, masivní okrádání lidí, kteří jsou v ekonomice produktivně zapojeni. Přitom vůbec nezáleží na tom, zda jsou peníze papírové (bankovky atp.), kovové mince (železné, hliníkové aj.), mince z drahých kovů (zlaté, stříbrné aj.), či jiné (škeble, plátýnka atp.).

Peníze (oběživo) jsou v ekonomice jako krevní oběh v živém těle. Tak, jako se krev do zdravého těla nenalévá z venčí, ale vzniká v něm samotném, tak ani měna nesmí být dávána do oběhu (emitována) odjinud, než ze samotné produktivní ekonomiky (jinak se jedná o padělanou inflační měnu). A jako je pro tělo zhoubné soustavné krvácení, tak je pro ekonomiku zhoubný únik peněz (deflací, daněmi, úroky, finančními krizemi atp.). Zkrátka peníze nesmějí být v rukou neproduktivních finančníků (státních či soukromých), které lze zahrnout pod výstižný název: „Žába na prameni“. Nechceme-li, aby finančník na ekonomice parazitoval, musíme se ptát:

kdo je oprávněn dávat do oběhu peníze (emitovat měnu)?

Mají-li být peníze podloženy tržním zbožím, nesmí je dávat do oběhu někdo, kdo nic neprodukuje, ale pouze ten, kdo v ní něco produkuje, a to v míře své produkce, jako poukázky (dlužní úpisy) na vlastní produkci. Peníze totiž mohou být dávány do oběhu pouze nakupováním zboží. Nemůžeme-li pak za nakoupené zboží nabídnout své zboží, jsou naše peníze falešné:

peníze jsou poukázky na zboží!

Protože peníze mají naturální směnu (zboží za zboží) usnadnit, nikoliv nahradit, samy zbožím nejsou, přestože se jím na trhu zdají být a snadno se jím stávají. Musíme si být tedy neustále vědomi toho, že peníze ve směně pouze zastupují zboží, jako poukázky na zboží, že reálnou směnou je pouze výměna zboží za zboží (resp. za služby). Proto peníze nesmějí být „podloženy“ ničím jiným, než tržním zbožím, na něž jsou poukázkami. Proto také smí být v oběhu jen tolik peněz, kolik je v oběhu (na trhu) zboží:

A/ je-li v oběhu víc peněz než zboží na trhu = znehodnocení peněz (zvyšování cen) = drancování ekonomiky inflací

B/ je-li v oběhu míň peněz než zboží na trhu = znehodnocení zboží (snížování cen) = drancování ekonomiky deflací

STÁRNOUCÍ PENÍZE

Vyloučíme-li záměrné vyvolávání inflace či deflace bankěřem, přece jistá možnost inflace existuje skrytě dál. Kvalita neprodaného zboží totiž následkem přirozené eroze klesá a tím klesá i jeho tržní hodnota. Také kvalita peněz v oběhu (používáním) následkem eroze klesá, jejich nominální hodnota však neklesá (opotřebované peníze mají stejnou kupní sílu jako peníze nové). Mezi hodnotou tržního zboží a poukázkami na ně tak vzniká časem rozdíl ve prospěch peněz, což je inflace. Jako bychom dali do oběhu peníze navíc. Této skryté inflaci lze čelit jen tím, že časem bude klesat také nominální hodnota peněz, v míře přirozeného znehodnocování zboží. Takovým penězům se říká „stárnoucí peníze“.

PENÍZE NESMĚJÍ DĚLAT PENÍZE

Stárnoucí peníze nevylučují spoření, nestahujeme-li peníze z oběhu tím, že spoříme do slavníku, čímž způsobujeme deflací. Spoříme-li v bance TSO, dostanou se uspořené peníze do oběhu poskytováním úvěrů, úrokovaných mírou stárnutí. Tzn., že ztráty ze stárnoucích úspor hradí dlužník. Úrokování úvěrů mírou stárnutí peněz nevyvolává skrytou inflaci, ani neumožňuje „dělat peníze penězi“ (inflaci lichvou). Bance TSO náleží pouze poplatky za poskytované finanční služby.

ZDRAVÁ EKONOMIKA

Zdravá ekonomika (trh) usiluje o rovnováhu nabídky (produkce) a poptávky (spotřeby). Účastníci zdravé ekonomiky však nejsou rozdělení na tábor pouhé nabídky a tábor pouhé poptávky, ale obě strany kupují i prodávají. Např. pekař na jedné straně prodává pečivo, na druhé straně kupuje mouku, kterou mu prodává mlynář, jenž na druhé straně kupuje pečivo od pekaře. Jako prodávající máme existenční zájem na tom, aby kupující měli peníze na nákup našeho zboží, neboť jinak nemá smysl zboží vyrábět. Jako kupující máme existenční zájem na tom, aby naše peníze byly podloženy zbožím, neboť jinak nemá smysl peníze vydělávat. Zkrátka, účastníci zdravé ekonomiky mají zájem na tom, aby bylo stále v oběhu tolik peněz, kolik je na trhu zboží.

Jednotlivý výrobce může ovšem udržovat rovnováhu svého zboží a poukázek na své zboží velmi snadno. K udržování takové rovnováhy v rámci celé ekonomiky TSO je však zapotřebí společného „udržovatele“, který podle množství zboží na trhu reguluje peníze v oběhu, aniž je (na rozdíl od totalitní banky) vlastníkem emitované měny (v TSO jsou vlastníky měny účastníci trhu). Zdravá finanční regulace je služba poskytovaná v rámci operativního sledování trhu, při němž producenti zboží hlásí udržovateli následující změny:

+ hodnota nabízeného zboží - hodnota stržených financí (hodnota prodaného zboží)

V TSO je zřizovatelem takového „udržovatele“ ekonomický orgán horní trojnosti (viz ÚSTAVA TSO). Udržovatel je povinen průběžně zveřejňovat příslušnou finanční agendu, k jejíž kontrole je v TSO oprávněn každý kdo disponuje občanským právem...

-zmp-